

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΗΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Βρισκόμαστε στην εποχή του παντοδυναμού καρδινάλιου Ρισαλιέ. Ο Ρισαλιέ αγαπά τη βασιλίσσα της Γαλλίας και κάνει την άπειροκλήνη να της στείλει ένα ερωτικό γράμμα με τον κατάσκοπο του, τον κατοικούνιο καλόγερο Κορινιάν... Τόν ίδιο καιρό φτάνουν στο Παρίσι δύο ακόμη ηρώες της Ιστορίας αυτής: η Άννα, η πανέμορφη και άρρωστη, που ποθεί να εκδώσει τον Ρισαλιέ για να δοκιμάσει τη μητέρα της, κι ο βασιλικός νέος Σαυμπριάν, προμερής ξιφιομάχος, ποδοκράτης η αναλήθη υπηρεσία στον Ρισαλιέ. Τρία όμως ακόμη πρόσωπα λυσιβαίνουν συνεχρόνως ενεργό μέρος στην Ιστορία αυτή. Ο κληρικός της ξιφιομαχίας, νεαρός αλλά και τρομερός Τραγκαθέλ, ο βοηθός του Μονταριόλ κι ο κόμης ντε Μπλουβ, φίλος του αρωσιωμένου. Ο Τραγκαθέλ, που κάθεται πλάι στο μίναρο που κρέμεται η Άννα, την ερωτεύεται τρελλά και την σκαίει μάλλιστα από τον Σαυμπριάν, ο οποίος τον καλεί να μοναχιάσει. Στο μεταξύ αυτό ο Κορινιάν πηγαίνει το ερωτικό γράμμα του Ρισαλιέ στη Βασιλίσσα. Στο δρόμο η Άννα κι οι τέσσερες συντρόφοι της ριχνούν να τον το πάρουν. Ο Κορινιάν εφευρίσκει άγρια και τρέχουν να τον βοηθήσουν — μην ξερότανε τί τρέχει — ο Τραγκαθέλ, ο Μπλουβ κι ο Μονταριόλ, που περινόσαν τυχαίως εκεί κοντά. Ξιφιομαχούν με τους συντρόφους της Άννας, τους νικούν κι ο Κορινιάν γλιτώνει. Άλλα έχει χάσει την έπιστολή του Ρισαλιέ. Πούς την πήρε; Ο Κορινιάν άκουσε ν' αναφέρεται τ' όνομα Τραγκαθέλ. Άρα αυτός πήρε την έπιστολή. Τρέχει και το αναφέρει τρέμοντας στον Ρισαλιέ, ο οποίος καλεί άμεσα τον άνακρητή. Ο άνακρητής ρευνά στην Άκαθάρτη του ξιφιομάχου, μα δεν βρίσκει τίποτε. Πηγαίνει τότε στη Βασιλίλη, όπου έχει κλειστή ο Τραγκαθέλ, συλληφθείς από δραματικές συνθήκες, ο Κορινιάν και του ζητάει την έπιστολή, απάλλητος να τον σκοτώσει, μα ο Τραγκαθέλ προλαβαίνει και τον άρπάζει από τόν λαιμό, τον ρίχνει κάτω άναίσθητο, φέρνει τ' άρσα του και το σκαίει. Μα το άμάλι του Κορινιάν, που στέκει απ' έξω, τον μεταφέρει κλειδωμένο στο μοναστήρι, όπου γίνεται ήρωε νέαν δραματικών έπεισοδίων...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Διάβολε! σκέφτηκε ο Τραγκαθέλ άμέσως. Μεγάλη φασαρία γίνεται, μου φαίνεται!... Άς τ' όλο στα πόδια, μήπως κι' άρφησο δώ μέσα για πάντα, τά δύστυχα κόκκαλά μου!

Με δύο-τρια πηδήματα ξανακαρφώλωσε πάλι την περιτροφική σκάλα και μήτηκε πάλι στο παρεκκλήσιο, στο όποιο θρισκόταν πριν...

Άντικρυς τότε έκεί καμιά όδονταρία καλογήρους, άπαίσουε μέσα στα μαύρα ράσα των, οι όποιοι έτρεχαν καταπάνω του εφευρίζοντας:

—Θάνατος!... Θάνατος στον Ιερόσολο!... Σκοτώστε τον!...

Άς άφήσουμε μιά στιγμή τον Τραγκαθέλ, να τ' άγαλάλι πέρα με τούς καλογήρους. Κι' άς γυρισουμε πίσω στη Βασιλίλη, όπου άφήσαμε τον άδελφό Κορινιάν.

Ο ξιφιομάχος του είχε σφίξει το λαργύρι πολύ-πολύ άσχημα. Ο κατοικούνιος κατάσκοπος όμως, ήταν άπ' τις ύπαρξεις έκείνες, τις όποιες πρέπει να σκοτώσει κανένας έφτά φορές, για να είνε σίγουρος πώς θγήκε η ψυχή τους...

Πολλές ώρες λοιπόν πέρασαν άπ' τη στιγμή έκείνη, κατά την όποια έξαπλώθηκε κάτω άναίσθητος ο Κορινιάν. Και κατά το διάστημα αυτό, δεν έδωσε κανένα σημεϊό ζωής.

Τέλος, η άκρα άκησία άρχισε-φαίνεται—να γίνεται ένοχλητική στο λείψανο έκείνο. Άδιόρατα, έλασπρά σκίρτηματα, στην άρχη, φάνηκαν να τ' ζωογονούν. Το πρόσωπό του άλλαξε διάφορα χρώματα. Κι' άξανα, ο άδελφός Κορινιάν φταρνίστηκε!...

Ξαναφταρνίστηκε, σέ λίγο... Άρχισε ν' άναπνέει... Κούνησε τ' άχέρια του... Έπειτα τά πόδια του... Άνακάθισε ύστερα με δυσκολία... Και φταρνίστηκε άλλες τρεις φορές, συνέχεια...

—Διάβολε! ψιθύρισε. Πού τ' άρπαξα αυτό το ένοχλητικό αναγκί;

Τά μυοκλεισμένα ύπουλα μάτια του άνοιξαν. Κ' είβε εσφινικά ότι θρισκόταν στο κελλί μιάς φυλακής και τρέμαζε. Σχεδόν άμέσως, λειτουργησε και το μνημονικό του. Έθγαλε έναν λυσοασμένο γυρλιούδι κι' ώρμησε προς την κλειστή πόρτα. Η κοκκαλιάρικη γροθιά του άρπυσε να την γυπιά σάν σπυϊό. Και συγχρόνως, ξεφάνιζε. Δηλαδή γρύλλιζε από λύσσα:

—Άνοιγτε!... Άνοιχτε, καταραμένοι!... Σκύλωι τής Κολάσεως!... Όρνενα τών Σοδώνου!...

—Κάποιος τού φώναξε τότε άπ' έξω: —Καλά, ντέ!... Θά σοε άνοίξουν κι' έννοια σου... Θά σοε άνοίξουν κατασάμενε ξιφιομάγε, πιδ γρηγορότερα άπ' σοο φαντάζεσαι!... Και θά σέ πάνε τότε, Για στην κομιάλα!

Ο άδελφός Κορινιάν γνώρισε τη φωνή αυτή. Κι' έντριαιος, οβρλιάξε:

—Ρασκά!... Ελι' έγώ, ο Κορινιάν!

Ήταν πραγματικά ο Ρασκάς. Ο καρδινάλιος,

ελέποντας ότι άργουσε να έπιστρέψη ο πάτερ-Ίωση—ο όποιος είχε άναθέσει στον τιμωρημένο Κορινιάν τη γνώση μιας άποστολή του—έστειλε τον Ρασκάς στη Βασιλίλη. Άν ο Τραγκαθέλ είχε άποκαλύψει ένταμαθέδω πού είχε κρύψει την προμερή έπιστολή, ο Ρασκάς είχε διαταγή να τον κρεμάσει άμέσως. Άλλά κι' άν δεν είχε άποκαλύψει τίποτε, πάλι θά τον κρεμούσαν!

Εφευδιασμένος λοιπόν ο Ρασκάς με την έγγραφη αυτή πληροφορία, ήρωε στη Βασιλίλη. Ο δεσμοφύλαξ τόν πληροφορήσε, ότι ο Κορινιάν είχε φύγει από ώρες για τ' ό μοναστήρι, μπαινώντας στην ίδια άμαξία, η όποια τόν είχε μεταφέρει. Κι' ότι ο φυλακισμένος Τραγκαθέλ, θρισκόταν άκόμη κλειδωμένος στο κελλί του...

Ο Ρασκάς παρουσίασε στον διοικητή της Βαστίλλης την έγγραφη διαταγή του καρδινάλιου, για τόν άμεσο και μυστικό άπαγοισμό του Τραγκαθέλ. Ο διοικητής διάταξε τότε τ' γρηγορο στήσιμο της άγχόνης, στην αλλη του φουριου. Κι' ο Ρασκάς, χαρούμενος για την έμπιστευτική άποστολή του, ώδηγήθηκε στο κελλί για να παραλάβη τόν μελλοθάνατο ξιφιομάχο.

Φανταστήτε τώρα την κατάληξη του, δταν άκουσε από μέσα τη φωνή του Κορινιάν!

Μυρτίστη άμέσως ο παμπόνηρος, τί είχε συμβη. Άπομάκρυνε λοιπόν με μιά έπιβλητική χειρονομία τούς φρουρούς και τόν δεσμοφύλακα πού είχε μαζί του. Και με την γλυκύτερη φωνή τού κόσμου, είπε στον κλειδωμένο άντζηλό του, πλησιάζοντας προς την πόρτα:

—Άδελφέ μου Κορινιάν, τί άκούω;... Σεις λοιπόν είσθε αυτό μέσα;

—Έγώ σωστός, οσωτότατος, πολυαγαπημένο μου Ρασκά! μουγκρισε ο Κορινιάν από μέσα. Άνοιξε μου λοιπόν, για τ' όνομα τού Θεοδ!...

—Δύναμαι όμως να σ' άς ρώτησω προηγούμενος, για τ' όνομα τού Σατανά, τί διάβολο κάνειε αυτό μέσα; ξαναπέ μιλιστάλαχα ο Ρασκάς.

—Άχ, άδελφέ μου! παραπονέθηκε ο άλλος. Μ' έπνιξε άπλούστατα ο Τραγκαθέλ!... Πώς;... Τί άκούω;... Γελάτε λοιπόν, άδελφέ μου, με τ' οπαρχατικό μου πάθημα;

—Όχι! σάρκασε ο Ρασκάς. Ίσα-Ίσα, κλαίω και θρηνώ, άδελφέ μου!... Σ' άς Ικετεύω όμως, έξακολουθήστε και παρακάτω, για να φωτιστώ περί τού τί σας συνέβη!...

—Τ' να έξακολουθήσω, άδελφέ μου;... Νά, δεν θρισκό πουθενά τ' άρσα μου, τόση ώρα πού ψάχνω... Και θγάτως το συμπερασμα, ότι έκείνος ο άχρεϊος τόλμησε να τ' άφορέση... Και μεταμορφωμένος έτσι Ιερόσολα, θά κατ'ώρωσε να δραπέτευση... Θά τόν νόμισαν για μένα, οι δεσμοφύλακες!... Μά... Πώς;... Έξακολουθείτε λοιπόν να γελάτε, άδελφέ μου Ρασκά;

—Μά την πίστι μου, κλαίω, άδελφέ μου Κορινιάν!... Κλαίω... Χί... χί... χί... χαχάνισε άπ' έξω ο Ρασκάς. Σοο όρκίζομαι, ότι κλαίω... Τά δάκρυά μου τρέχουν άφθονα!... Ποτάμι!... Χί... χί... χί!...

Και πραγματικάς, έκλαιγε ο Ρασκάς!... Τά παθήματα τού άντζηλτου του είχαν γεμίσει από άγαλλίαση την ψυχή του!... Και η κομική ιδέα τού ραροφορημένου Τραγκαθέλ, ο όποιος δραπέτευσε κάτω άπ' τη μύτη όλων έκείνων τών ετυφλοουλιών, τού προενοούσε μιά τρελή έθυσμία...

Έκείνο όμως, το όποιο μεγάλανε στο έπακρο την άγαλλίαση τού Ρασκάς, ήταν τ' ό έξηκ: "Οτι έξω στην αλλη του φουριου ύπήρχε σπημια μιά άγχόνη... Κι' έπρεπε να χ' ο σ' ιμ' ο μ' η 9 η όπω-σθήποτε η άγχόνη έκείνη!..."

Ο Ρασκάς, σοο τ' σκεπτόταν αυτό, χοροπηδούσε σάν μανιακός. Κι' ο Κορινιάν Ικετεύε άπο μέσα: —Για την άγάπη τού Ύψιστου, άνοιξε μου έπιτέλους, φίλτατέ μου!... Είνε να γελάς έτσι, με τ' τραγικά παθήματα τού φιλου σου;

—Χι... Ξέρεις κάτι, Κορινιάν;... Θά σοε άνοίξω, μα η κρεμάλα είνε στήμενη κι' έτοιμη!...

—Ετοιμη η κρεμάλα;... Και τί να την κάμουμε την κρεμάλα τώρα, μιά και μάς έξφυγε ο καταργάρης;... Αισθησε λοιπόν, πός Θεοδ, τά γέλια σας, η έστω και τ' κλάματά σας, άδελφέ μου Ρασκάς... Κι' άνοίξε μου, τελοσπάντων!...

—Όχι!... Όχι!... Κορινιάν μου, πρέπει να κλάω ώσπου να χορτάσω!

Ο Κορινιάν άφρισε πιά. Ο άματηρός σαρκαμοδός τού μισητό άντζηλό του, τόν είχε κάνει έξω

φρενών. Ούρλιαξε;

—Άφου λές ότι κλαίς, γιά... ποιά λόγο κλαίς, θρέ παληάν-θραφε;

—Άχ! στέναξε ο Ρασκάς σπαραξικάρδια. Δέν έννοειτε λοιπόν, γιά ποιών λόγο κλαίω;... Γιά ποίο λόγο θρηνώ;... Άχ, μά πρόκειται νά χάσω διά παντός τόν καλύτερό μου φίλο!... Τόν άδελφό μου Κορινιάν!...

—Έ;... Τι; φώναζε από μέσα άνήσυχος ο Κορινιάν. Νά με χάρση γιά πάντα, έπες; Τι σημαίνουν αυτά, Ρασκάς;

—Άχ, σημαίνουν έπι... Διστάζω νά στό πιά!... Έινε τόσο θλιθερός!... Ραγίζει ή ψυχή μου... Τέλος, ίδου περί τίνος πρόκειται: Άφου ύπάρχει στημένη κι' έτοιμη μιά κρεμάλα, χρειάζεται θέσβα και κάποιος γιά κρέμασμα!...

—Πώς;... Τολμάς, άχρειε; θρυχήθηκε από μέσα ο Κορινιάν, τυφλωμένος από λύσσα.

—Κι' άφου ο φυλακισμένος έφυγε, άχ!... άλλοίμονο, άδελφέ μου Κορινιάν... πρέπει νά κρεμάσω έσάς αυτοστιγμεί... σύμφωνα με τάς διαταγές του έκλειμπτότατου!...

Τά μαλλιά του Κορινιάν σηκώθηκαν όρθά από φρίκη. Γονάτισε, σωριάστηκε μάλλον στό πάτωμα, κι' άρχισε—πραγματικά αυτός—νά κλαίει.

—Μπρός! είπε ο Ρασκάς, άνοίγοντας τήν πόρτα του κελλιού. Κρεμάστε τόν άντίκιο αυτόν!

Οι φρουροί πλησίασαν, συμμάζεψαν τό ήθικό έκείνο ράκος, πού λεγόταν Κορινιάν, και τόν τράβηξαν έξω στην αλλη.

Ήταν σκοτάδι εκεί. Δυό-τρεις δαυλοι άναμμένοι, φώτιζαν πένθιμα και τρεμουλιαστά τήν άπαισία αιλουέτια τής άγχόνης.

—Γρήγορα! φώναζε διαρκώς ο Ρασκάς. Νά κρεμαστή γρήγορα ο άθλιος αυτός.

Ο άπαχονισμός έπρεπε νά γίνη μουστικός και ταχύς. Ήταν ρητή ή διαταγή. Τά ώρισιμένα γιά τή θανατική έκτέλεσι πρόσωπα, ήσαν παρόντα: Ο διοικητής τής Βασιλλίης, μερικοί δεσμοφύλακες και δώδεκα φρουροί.

Ο διοικητής έγενεψε στό δήμιο.

Έκείνος έσκυψε στον μισολιπόθυμο Κορινιάν, και του πέρασε τό θρόγγο του σκοινοίου στό λαϊμό. Κι' ο Ρασκάς, φοβισμένος μήπως συνέλθει έντωμεταξύ ο Κορινιάν, φώναζε βιαστικά:

—Γρήγορα!... Μά γρήγορα, λοιπόν!... Κρεμάστε τον!...

Δυστυχώς, μόλις έννοιωσε τήν άπαισία έπαφή του σκοινοίου στό λαϊμό του ο Κορινιάν, τινάχτηκε. Άνοιξε τά μάτια του... Έίθε γύρω του... Κι' έμηξε ένα παρατεταμένο ουρλιαχια άγωνίας, ξεφωνίζοντας:

—Μή... μή... Δέν λέει γιά μένα ή διαταγή!... Δέν είναι δυνατόν νά διέταξε γιά μένα ο κύριός μου... Διέταξε γιά τόν Τραγκαθέλ... Έκείνος ήταν ο φυλακισμένος κι' όχι εγώ ο καπουκίνος Κορινιάν!...

—Έ!... Μιά στιγμή!... φώναζε τότε ο διοικητής τής Βασιλλίης, άνήσυχος. Τι φωνάζει αυτός ο κατεργάρας;... Τι λέει;...

—Είμαι ο άδελφός Κορινιάν! Έξακολουθώσε νά φωνάζει έξαλλος ο καπουκίνος. Τήν κατάρα μου νάχετε όλοι σας!... Σ'άς άφορίζω όλους!...

Ο διοικητής, ταραγμένος τώρα, πλησίασε. Άναγνώρισε τόν άδελφό Κορινιάν. Άκολούθησε μιά σύντομη έξήγηση. Κι' έγινε γνωστόν πεί, ότι ο Τραγκαθέλ δραπέτευσε άπ' τό κελλί του. Και μάλιστα, με τόν πιο τολμηρό τρόπο!

Ο διοικητής τής Βασιλλίης γλώμισσε: Πρώτα, γιαι κόντεψε νά κρεμαστή ένας άθώος. Κ' ύστερα, γιαι δραπέτευσε ένας τόσο έπικίνδυνος φυλακισμένος, γιά τόν όποιο ένδιαφερόταν προσωπικά ο ίδιος ο πανίσχυρος πρωθυπουργός τής Γαλλίας: Ο καρδινάλιος Ρισελιέ!

Ο Κορινιάν έντωμεταξύ, εξακολουθούσε νά φωνάζει... Έλεγε, πώς ήξερε αυτός πού θριακόταν τώρα ο Τραγκαθέλ!... Κι' ώρικόταν, πώς θά τόν έφερονε ο ίδιος οσέ λιγάκι, κάτω άπ' τό σγοιίν τής κρεμάλας. Ο διοικητής φοβήθηκε γιά τή θέσι του. Διέταξε νά λύσουν τόν Κορινιάν και νά του θγάλουν τόν θρόγγο άπ' τό λαϊμό του.

Μόλις στάθηκε όρθός ο καπουκίνος, λαχανιασμένος ακόμη άπ' τήν άγνια του, ο Ρασκάς έτρεξε νά τόν άγκαλιάσει. Τόν καταφιλούσε κι' έλεγε:

—Άχ, τί ευτυχία!... Όστε δέν ήσαν λοιπόν ο Τραγκαθέλ, άδελφέ μου;... Όστε κόντεψαμε λοιπόν νά σέ κρεμάσουμε άδικα τάν άδικών;... Ω, σάθηκες τώρα!... Άς είναι ευλογημένο τό θνομα του Ύψιστου!...

—Ναι!... Ναι!... Άς είναι ευλογημένο τό θνομα του Πλάστου μας! θρυχήθηκε άγανακτισμένος ο καπουκίνος. Πάρε συγχρόνως και τήν ευλογία Του, άρχικατέργαρε!

Κι' έξαλλος άπλωσε τά χέρια του. Χούφτωσε τό λαϊμό του όποικρή Ρασκάς, και χαμηλώνοντας τό κοκκαλιάρικο κεφάλι του τόν χτύπησε καταμέσής στό πρόσωπο.

Ο Ρασκάς τινάχτηκε ζαλισμένος τρία μέτρα μακριά. Ή μύτη του έτρεξε αίμα. Έκανε νά φύση κι' άπ' τό στόμα του θγήκε πάλι αίμα, συντροφευμένο όμως κι' άπό δυό σπασμένα δόντια!...

Μά κανένας δέν τούδωσε ιδιαίτερη προσοχή... Μόλις ο άδελφός Κορινιάν έκδικήθηκε τόν αντίηλό του, άλλαξε λίγα λόγια με τόν διοικητή τής Βασίλλης και θγήκε έλευθερος στό δρόμο. Άνοιξε τότε τόν πελώριο διαθήκη τών σκελών του και τράβηξε κατά τό μοναστήρι τών Καπουκίνων, διασχιζόντας άστραπιαία τήν άπόστασι πού τόν χώριζε άπ' αυτό.

Στό δρόμο, μούγκριζε διαρκώς:

—Άχ, άχρειε Τραγκαθέλ!... Με τό τομάρι σου θά μου πληρώσης αυτά τά καμώματά σου!... Χι, κι' έφυγες με τό καταραμένο έκείνο άμάξι, τό όποιο κλειδώνεται μονάχο του... Ω-στε, θά σέ πήγαν έξάπαντος στό μοναστήρι... Και θά σέ κλειδωσαν στό κελλί πού μ' είχαν έμένα κλειδωμένο!... Άμ' σέ κρατώ τώρα, κατεργάρα!... Θά σέ πιάσω άπ' τά αυτιά, και θά σέ ξαναπάω μόνος μου στό Βασίλλη και στην κρεμάλα!...

Έτρεχε ο Κορινιάν και γελούσε συγχρόνως... Ή σκέφι πώς θά κρεμούσε τόν Τραγκαθέλ σέ λίγο, του φανόταν άπολαυστική!... Μήπως δέν κινδύνεψε νά τόν κρεμάση, αυτόν τόν ΄διο, ο παληάνθρωπος Ρασκάς;... Κι' όλα αυτά τά είχε δημιουργήσει ο Τραγκαθέλ... Έκείνος ήταν ή πρώτη άφορμή τών δυσχεράσεων περιπετειών του καπουκίνου!

Έφθασε, τέλος, στό μοναστήρι ο Κορινιάν. Κι' άρχισε νά θρονοχτυπά άνυπόμονα τή θεραία αλόπορτα. Ο θυρωρός καλόγηρος φάνηκε κι' άνοιξε τόν φεγγίτη, ένκνυρισμένος άπ' τόν θόρυβο αυτό:

—Πού μ' έβαλαν; ρώτησε βιαστικά ο Κορινιάν.

—Έ;... Τι;... ρώτησε ο καλόγηρος με άπορία.

—Λέω, πού μ' έβαλαν! ούρλιαξε τώρα ο Κορινιάν.

—Συνέβητε, άδελφέ! μουρμούρισε ο θυρωρός κάνοντας τό σταυρό του. Μήπως σ'άς έπισκέφθηκε ο Δάκιων τής Παραφροσύνης, γιά νά τόν έξορκίσει;...

Ο Κορινιάν κατάλαβε, εύτυχώς. Και ξαναρώτησε έξηγώντας:

—Πού έβαλαν, άδελφέ μου, τόν συνάδελφό σου Κορινιάν;... Τόν καπουκίνο έκείνο καλόγηρο, πού ήταν έδω τιμωρημένος με περιορισμό;

—Ά, μάλιστα! Έκανε ο θυρωρός. Έκείνο πού πήρε ή άμαξιά και τόν πήγε στη Βασίλλη και τόν ξανάφερε έδω κατόπι;

—Δόξα στό Θεό, πού συνεννοήθηκε έπιτέλους! φώναξε ο Κορινιάν. Ναι, άδελφέ μου... Αυτόν άκριβώς!... Πού τόν έβαλαν, λοιπόν;

—Τόν φυλακίσαμε στό παρεκκλήσιο προσωρινά, όσο νά τόν δη ό άγιος ηγούμενος! άποκρίθηκε ο θυρωρός.

Με άσυγκράτητη λαχτάρα ο καπουκίνος έξήγησε σύντομα στό θυρωρό τί είχε συμβη. Τότε έκείνος του άνοιξε βιαστικά, φώναζε άλλους δέκα καλογήρους και ώρμησαν όλοι μαζί πρós τό παρεκκλήσιο.

Έπρεπε νά συλληφθί ο αυθαδέστατος Τραγκαθέλ, με κάθε βιασία.

Μά τή στιγμή έκείνη, άκούστηκε κ' ή καθωσσοκρουσία του κινδύνου, τήν όποια είχε προκαλέσει—όπως θυμόμαστε—ο πάτερ Ίωσήφ, τραβώντας τό σκοιίν. Στους δέκα έκείνους καπουκίνο, ένώθηκαν τότε όλοι οι άλλοι καλόγηροι του μοναστηριού. Κι' έτσι, φθάνουμε πάλι στό σημείο τής άφηγήσώς μας, όπου ο Τραγκαθέλ θρέθηκε στό παρεκκλήσιο, κυκλωμένος άπ' τή λεγεώνα έκείνη τών εξαγριωμένων ρασοφόρων.

Ο εφομάχος μας δέν τάχασε. Ήταν καλός καραβοκέρης, γιά τέτοιες φορτσόνες.

—Χι!... Θάνατος τόν Ιερόσυλο! ούρλιάζετε, άγιοι μου πατέρες!... Ένας λόγος είν' αυτός, και νά σ'ας δώ πώς θά τό καταφέρτε!

Μουρμουρίζοντας αυτά τά λόγια ο νέος, είχε ξαναπηδήσει πάλι πίσω άπ' τό κάγκελλο, κι' είχε τραβήξει τό σπαθί του. Οι καπουκίνοι όμως, δέν συγκινήθηκαν άπ' τό άπειλητικό κίνημα του. Ήσαν καλά ώπλισμένοι κι' έκείνοι. Άνέμιζαν στα χέρια τους τεράστια πηρούνια και σουβλιά, καθώς και τσεκούρια, τά όποια ό περισσότεροι—καθώς περνούσαν άπ' τά μανείρια του μοναστηριού—είχαν τήν πρόνιο ν' άρπάξουν. Οι ύπόλοιποι πάλι, είχαν έφοδιασθί με τούς μακρινούς πάγκους του παρεκκλήσιου, οι όποιοι στα στίβαρά καλογηρικά μπράτσα τους, είχαν μεταμορφωθί σέ έπικίνδυνα ρόπαλα.

Μέσα σέ λίγα δευτερόλεπτα, ο δυστυχής Τραγκαθέλ είχε άφοπισθί, άφου ξάπλωσε, έννοείται, στό πλακόστρωτο άρκετούς καπουκίνοους πλημμυρισμένους στό αίμα τους.

Μά κ' ή δική του ή κατάστασι, ήταν άρκετά άξιοθρήνη. Ένα χτύπημα πάγκου έπασσε στα δυό τό σπαθί του. Ένα σκα-

Άνωτα

μνί που του πέταξαν, άνοιξε σοβαρή πληγή στο κρανίο του. Μια έπιπείθεια σουβλιά το ξέσχισε όδυνηρά τον ώμο. Μέσα στο παρεκκλησίω επικρατούσε τώρα πραγματικό πανθαμνίο. Οι καποκκίνοι ώρωμοσαν τώρα να διαμελήσουν τον έπικίνδυνο Ιερόσυλο, ό όποιο—μη θέλονταισ πουθενά πλέον έλιπίθα σωτηρίας— είχε ζαρώσει κάτω απ' το άγαλμα του 'Αγίου Λάθρου κι' είχε έγκαταλειφθή μοιρολατρικά στην τύχη του.

Δυό θήματα άπειγαν τώρα οι Έξαλλοι καλόγηροι... Πέντε ώς έξι δευτερόλεπτα ακόμη κι' ό φτωγός Τραγκαθέλ—άσπλος, κουρελιασμένος, πνιγμένος στο ίδιο του το αίμα—θά κομματιαζόταν έλεεινά...

Σήκωσε τά μάτια του στον ούρανό, ουστήνεταισ την ψυχή του στην έπιείκεια του Αϊωνίου Δικαστού, μπρός στον όποίο θά παρροιαζόταν σέ λίγο...

Μά τά μάτια του, παρ' όλη την κατάνυξι τους εκείνη τή στιγμή, δούλευαν συγχρόνως με άγρια όξυδέρκεια... Κ' ή όξυδέρκεια τους έκανε τόν θαύμα της: Τά μάτια του άντίκρυσαν άμέσως τόν τρομερό θασασινικό όπλο, τόν άπαραίτητο σέ κάθε μοναστήρι καποκκίμων, για την τιμωρία των άπειθήρων κι' άδιορθώντων καλόγηρων...

Αντίκρυσαν δηλαδή τόν λεγόμενο «Μαστίγιο του 'Αγίου Λάθρου», τόν όποιο κρεμόταν απ' τόν μπράτσο του άγάλματος του δονούμου άγού!...

Τό μαστίγιο αυτό είχε στην άκρη του δέκα γονδρά δερματίνα λουριά. Καί στην άκρη τών λουριών αυτών ήσαν στερωωμένα άλλα δέκα κομμάτια μολυθιών και καρφιών. Στά έξω ενός σθέλτου ανθρώπου, τόν τρομερό αυτό όπλο γινόταν άκαταγνώσιμο. Γιατί και τόν έγθρό κρατούσε σέ άπόσταση και με τόν πρώτο χτύπημα του άναπτύσσεταισ αίμα απ' την πληγή, ενώ ό χτυπημένος έσπλιώνεταισ μισολιπόθμως απ' τούς φριχτούς-πόνους!

Με μί' άσπρασιαία κίνηση ό ήρωας μας, άπλωσε τόν χέρι του τότε και ξεκρέμασε τόν μαστίγιο. 'Η μοιρολατρεία του έσθης, σάν φλόγα καμνήλιου από φύσημα θορηγιά και μί' άγρια χαρά έλάμειε στα μάτια του. Κι' ούρλιαξε:

—Κάμετε τόπο νά περάσω, άγιοι πατέρες μου!

Συγχρόνως, τά λουριά του μαστίγιου σφύριζαν σάν φειδια στον άέρα. Τά καρφία και τά μολύθια των γυάλισαν, σάν νά ήσαν Ισάριθμα φαρμακερά δόντια έχθίνης. Κ' ύστερα έπεσαν με όρμη έπάνω σέ ράγες, σέ κεφάλια, σέ ώμους και σέ πρόσωπα καλόγηρων, ξεσχίζοντας σάρκες και κουρελιάζοντας ράσα...

Απ' τούς πρώτους, έθγαλε ένα σπαραχτικό ούρλιασμα πόνου, ό άδελφός Κορινιάν. Χτυπημένος κατάμουτρα, αίματόλουστος, μισόφωλος, σωριάστηκε σέ μία γωνία σκεπάζοντας τόν πρόσωπό του με τά δυό του χέρια.

Τόν άδελφό Κορινιάν δέν άργησε νά συνασπίσει πληθώρα άλλων άδελφών καποκκίμων. 'Η ήρωική έφοδος τού Τραγκαθέλ είχε άραίσσει καταπληκτικά τίς πυκνές λεγεώνες τών ρασοφόρων εκείνων δαιμόνων.

—Νά κι' αυτή!... Πάρτε κι' έκεινη!... Εισπράξτε και τούτη!... Φωτιά!... Φωτιά!... Βοήθεια!...

Ούρλιαζόντας έτσι ό Τραγκαθέλ, γελούσε τρελλά συγχρόνως. Φώναζε ό,τι τού κατέβαινε από μυαλό. 'Ενωσούσε νά κυριαρχή ή δική του φωνή, μέσα στο άπερίγραπτο πανθαμνίο... Τό μαστίγιο τού άνέμιε άκατάπαυστα, άκούραστα, με άνήκουστη σφοδρότητα και τά λουριά κυμάτιζαν, σφύριζαν, χτυπούσαν, δάγκκαν, έξοχιζαν... Είχε όχυρωθή πλάι στο άγαλμα του 'Αγίου Λάθρου, στο άγαλμα τού άπροσδοκώτου αυτού σωτήρησ του κι' ή στιγμή τού τελικού θριάμβου του, πλησάζε: Αύτός έξασκουθούσε νά σπέρνει γύρω του οικτρα πληγυμένους έχθρούς, ενώ συγχρόνως φυλαγόταν έγκαίρας—με πρόχημα τού άγαλμα—απ' τά άντικείμενα που τού έκσφενδόνιζαν εκείνοι...

“Έξαφνα, θορύβος άκούστηκε πίσω του. Σκιρτώντας άνήσυχος ό Τραγκαθέλ, έρριξε μία γοργή και πλάγια ματιά... 'Η άγνώσια μούδιασε τότε την ψυχή του: Δυό-τρία μέτρα πιο πίσω, είχε φαή ό ήγούμενος, ό πάτερ-Ίωσήφ δηλαδή, με τόν νεκρικό και παγερό πρόσωπό του κάπως έμψυγμένο τώρα από άπαισία άγανάκτηση... Μαζύ του ήσαν καμιά είκοσάρια καλόγηροι, όπλισμένοι κι' έκείνοι με ό,τι πρόχειρο πρόλαβαν ν' όρπάσουν!

Μεταξύ δυό πυρών ό Τραγκαθέλ, ένοιωσε ότι ήταν πειά γαμένος: Μά νοιώθοντας ότι ήταν γαμένος, ένοιωσε συγχρόνως ότι μπορούσε νά σωθή... άν... άν προλάβαινε... νά έφαρμώσει... ένα... άσπρασιαίο σχέδιο... τόν όποιο ώρμησε μόλις γεννήθηκε κιόλας... μέσα στο γόνιμο κι' έφευρετικό μυαλό του!...

Και πριν τού καλοσκεφθή αυτό τόν σχέδιο ό δαιμονισμένος έξιφομάχος, τόν είχε θάλει κιόλας σ' έφαρμογή:

Πήδησε με γρηγοράδα κεραυνού έπάνω σ' έναν έπίσημο καλόγηρο, με άξιοπρεπή φυσιογνωμία... Τά στολίδια τού ράσου του έδειχναν, ότι έπρόκειτο περί μεγάλου θαθμοφόρου... Στό χέρι του κρατούσε ένα τσεκούρι... Και παρακινούσε τή στιγμή

έκείνη, τούς γύρω του καλόγηρους τής πρώτης όμάδος, νά όρμήσουν κατά τού Τραγκαθέλ...

Δέν πρόλαβε όμως ν' άποτελειώσει αυτές τίς προτροπές του... Βρέθηκε— δίχως νά τόν καταλάβη— άναποδογυρισμένος άνάσχελα στις πλάκες... 'Ο Τραγκαθέλ πατούσε τώρα με θηριώδη λύσσα τόν στήθος του... Και τόν τσεκούρι τού θαθμοφόρου αυτού κληρικου, θρισκόταν κιόλας στο δικό του χέρι!

Φωνές φρίκης άκούστηκαν τότε:

—'Ο άγιος όφηγούμενός μας!... 'Ο άγιος όφηγούμενός μας!... 'Ο άγιος όφηγούμενός μας!... 'Ο άγιος όφηγούμενός μας!...

Ναι, ήταν ό δεύτερος στο άξίωμα—μετά τόν ήγούμενο πάτερ-Ίωσήφ—ό θαθμοφόρος αυτός καποκκίνος, μέσα στο μοναστήρι! Οι καλόγηροι είχαν μαρμαρώσει από τρόμο. 'Ο όφηγούμενός τους σφάδαζε χάμω στις πλάκες. 'Ο Τραγκαθέλ όρθιος, με τόν τσεκούρι στο χέρι και πατώντας στο στήθος τού θήμα του, προήλωσε φλογερό θέλωμα έπάνω στον πάτερ-Ίωσήφ. Και μόυγκρισε, μέσα στην άγωνιώδη γενική αιγή:

—'Αγιε ήγούμενε, χαρίζε τή ζωή σ' αυτόν, άν μου χαρίσετε τή δική μου!... 'Ενα θήμα νά κάνετε ακόμη και σκίζώ τόν κεφάλι του στα δυό!...

“Ενας στεναγμός φύσκωσε τόν στήθος τού πάτερ - Ίωσήφ. Έκλεισε τά μάτια του, έχωσε τά νύχια του στις σάρκες τών παλαιών του και μουρμούρισε ύπόχωφα:

—Είστε έλεύθερος!... 'Ο λόγος τής Ιερατικής τιμής μου τόν έγγυάται!...

'Ο Τραγκαθέλ έρριξε άμέσως κάτω τόν τσεκούρι του 'Υποκλήθηκε με σεθασμό, μπρός στον ήγούμενο και στο πλήθος τών καποκκίμων που τόν περιστοιχίζαν. Κ' ύστερα, με θήμα άργό, γαλήνιο, τράβηξε προς τή θύρα άσπλος, διασχίζοντας τόν πλήθος τών καποκκίμων, οι όποιοι παραμείριζαν με κρυφό τρόμο.

'Η έμπιστοσύνη πούβεινε στο λόγο τής τιμής του ό νεαρός έξιφομάχος, έψυρνε κώματα άγαλλιάσεως στη γένηκη καρδιά τού τού πάτερ - Ίωσήφ. 'Αμύλητος, ό παλιός κι' έκλεκτός ευπατήριος, προσήλωνε τόν θλέμμα του με άπειρο θαυμασμό έπάνω στο ευγενικό παράστημα τού άτρομήτου Τραγκαθέλ.

Κι' ό θαυμασμός αυτός, ήταν ή δικαία έκτίμηση μιάς άνδρειωμένης ψυχής σέ μία άλλη έπίσης άνδρειωμένη!

Μόλις ό Τραγκαθέλ διάθρηκε τόν κατώφλι τής πόρτας τού παρεκκλησίω, ό άδελφός Κορινιάν άρχισε νά συνέχεταισ απ' τή λιποθυμία του. Σέρνοντας τά θήματά του, ταπεινός, ντροπισαμένος, πλησιάζε τόν πάτερ-Ίωσήφ.

—'Αδελφέ Κορινιάν, τού ειπε αυστράδά ό ήγούμενος, πρέπει νά μου λογοδοτήσετε για τήν άποστολή σας! Κι' έπειτα, θά πάτε πάλι στη φυλακή τού μοναστηριού, νά άποτελειώσετε τή πονή σας!

—Σεθαστέ μου, άκούστε με! τράυλισε ό Κορινιάν, με ύπόκλητη ύπουλης ταπεινοφροσύνης. Πριν σάς εκθέσω τήν άποστολή μου, πριν κλειστώ στη φυλακή, έχω νά εκτελέσω ένα έργο... 'Εργο πολύ ευχάριστο στην έκλαμπρότητα του τόν καρδιανάλιο κι' έπιούμενο και σέ σάς!... Ζητώ λοι-

πόν τή άδεια ν' άπουσιώσω τή νύχτα, καθώς και μερικες ήμέρες ακόμη... Πρέπει νά παρακολουθήσω αυτόν τόν νεαρό έξιφομάχο, για νά μάθω που κάβεται και για νά μπορέσω νά τόν πιάσω!...

Τά μάτια τού πάτερ-Ίωσήφ άστραψαν για μία στιγμή. "Επειτα, ιψήρισε:

—Πηγαίνετε... Κι' αυτή τή φορά προσπαθείστε νά επιτύχετε! Γορνός σάν τήν εκδίκοσι ό Κορινιάν, ώμισσε έξω. 'Ο θυρωρός τού άνοιξε. Βγαίνοντας στο δρόμο, ειβε τόν Τραγκαθέλ νά στρίβει προς τά άριστερά, προς τήν όδό 'Αγίου 'Ονωριου.

'Ο άδελφός Κορινιάν άρχισε νά τόν παρακολουθή άπαρτήρητος, μέσα στο σκοτάδι μουρμούριζοντας:

—Γιά τρία πράγματα θά σ' εκδικηθώ, άχρείε!...

Πλησιάζαν μεσάνυχτα όταν ό Τραγκαθέλ έφθασε στο σπίτι του. 'Ο Μονταριόλ ήταν εκεί, σηματορίζοντας άνυπόμονα απ' τόν ένα δωμάτιο στο άλλο, θλασθημόντας, χτυπώντας με τίς γροθίες του τόν τοίχο, χωρίς νά τόν μέλλη για τήν υψτερνική ήσυχία τών γειτόνων, Συνα, ένοιεταί, σταματούσε: Και τούτο, για ν' άδειάσει κανένα μπουκάλι κρασιού, παρηγορώντας έτσι τή θλίψη και τήν άγωνία του.

Τέλος, ή πόρτα άνοιξε. 'Ο Τραγκαθέλ φάνηκε στο κατώφλι. 'Ο Μονταριόλ έμεινε σάν άποθλασκαμένος από άνεκλόλητη χαρά...

—Τί θορύβος είν' αυτός, Μονταριόλ; ρώτησε αυστράδά ό Τραγκαθέλ. Σιωπή!... Είσαι άσυγχώρητος!... Και μυρίζεις, και κρασί!...

('Ακολουθεί)

